

Сьоме небо леді Арс

КУПИТИ

Болісний шлях самоствердження жінки, яка, попри всі перипетії долі, не втратила відваги жити за власним кодексом честі, попри самоіронію та жорсткі, зчаста цинічні реалії не втратила милосердя, довіри, передчуття любові. Цей сучасний, захоплюючий, інтригуючий, стилістично довершений роман зацікавлює, ошелешує, обнадіює. Ось воно — сьоме небо!

Кожна сторінка — подолана сходинка само-пізнання.

Леся та Леонід Білики
Сьоме небо
леді Арс

Коронація
слова

КОРОНА

ІНТЕР

Леся та Леонід Білики

Сьоме небо леді Арс

*Дипломант
Конкурсу романів, кіносценаріїв, п'єс
та пісенної лірики про кохання
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА – 2007»*

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

Білики Леся та Леонід

Сьоме небо леді Арс. Роман. — Тернопіль: Богдан, 2011. — 112 с.

ISBN 978-966-10-7439-1

Болісний шлях самоствердження жінки, яка, попри всі перипетії долі, не втратила відваги жити за власним кодексом честі, попри самоіронію та жорсткі, зчаста цинічні реалії не втратила милосердя, довіри, передчуття любові. Цей сучасний, захоплюючий, інтригуючий, стилістично довершений роман зацікавлює, ошелешує, обнадіює.

Ось воно — сьоме небо! Кожна сторінка — подолана сходинка самопізнання.

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути використана
в будь-якому вигляді без дозволу видавця.*

Все. Нарешті братова пішла. Ах, яка ж пані впливова і значна — нема ради! «Ти мені, звичайно, зобов'язана. Ха-ха! Я жартую. Жодних зобов'язань! Будь щаслива! Так намучилась, бідненька». Сеня перекинула свою недавню благодійницю і затанцювала по паркету.

Раптом зупинилася, помацала повітря... Невже ідіотизм невдалого заміжжя обламався, вона вільна? Підхопила шматку, якою перед тим витирала паркет, перев'язала її блискучою стрічкою з букета і, поставивши на підвіконня, промовила: «Дорога Ларисо Миколаївно, люба моя братово! Хоч ви немало мені кривці випили, коли хворіла мама, а ви нюхали майно, хоч не пускали до мене Русю — боялися, щоб ваша дочка та не приросла серцем до тети, хоч випхали заміж із розрахунку (з вашого розрахунку) — я вам прощаю, вельмишановна Ларисо Миколаївно, бо маю завдяки вашій величності затишну світлу хатку і волю після вами ж нав'язаного шлюбу. Ох і яка ж, яка ви благодійниця, чорт забирай!» Сеня іронічно скривилася і, скинувши шматяне опудало на підлогу, стала грати у футбол. Гол! Гол! — гатила то вліво, то вправо, тоді упала навznak і заспівала: «Свобода! Свободу державі Сені — свободу!»

Перекотилася набік і стихла. Подивилася у квадратик вікна. Тільки небо. Сьомий поверх — що тут дивного? Живу на сьомому небі... від щастя? Сеня піднялася і всунула голову між колін — не завити б од такого щастя. А, хай імпотенти журяться — і здригнулася.

Згадала церковний суд, через який пройшла вся церемонія розірвання шлюбу. Червоніла, блідла, зрошувалась потом, коли відповідала, мов на справжньому допиті, чому наважилася розбити подружній союз.

— Може, ви не маєте достатньо терпіння до свого чоловіка? — допитувався священик.

— Пресвітлий отче, своїми діями він травмував мою психіку, я починала втрачати самовладання — це шлях до божевілля. Його маразматичні щипи принижували мою людську гідність.

— А може, то гординя, жінко? Адже мати чоловіка мала змогу за два роки оцінити вашу поведінку. І вона твердить, що винні ви.

Сеня зіщулилася.

Ні, згадувати не варто.

У вікні повечоріло. Жінка нехотя піднялася з підлоги і заслонила фіранками небо в тривожних розливах нічної барви. Світла не вмикала — лягла на диван і заснула.

Хо-хо, йо-йо, які гарні мої сни! Маю ангела-хоронителя, заколисує мене дивними піснями, відгороджуючи від реального життя, яке дотовкало душу до решти.

Вранці випила склянку води з медом. Яка кава? Каву — тільки на робочому місці. Традиція. Метнулась по майже порожній кімнаті, та однак зачепила край дивана і залементувала: боляче! Колись мама дорікала: «Арсенко, як ти ходиш, що мусиш усі кути колінами поцілувати? Ніби шукаєш найгостріші і кидаєшся на них. Оно диви: ноги знов у ранах і колготки немов у горошок». Мамо!.. Але не час для спогадів. Так, мінімум косметики, нігті в хлорку — все решту сховають білий халат і шапочка — чи варто трудитись? На порозі стала, оглянула кімнату. Що б то придбати найшвидше? Меблеву стінку чи телевізор? Ну, це якби міркувати: пальто чи гудзики до нього? А, буде видно. Вийшла з квартири і попрямувала до ліфта. Із суміжних дверей виглянув чоловік, стомлений на виду, і привітався з нею. Трохи повагавшись, запитав:

— Пробачте, у вас дві гривні не буде... позичити?

Подивився благально. Стулки ліфта розчинились. Сеня поспіхом сунула йому в жменю гроші і, зайшовши до кабіни, натиснула кнопку.

«Мабуть, алкоголік», — подумала з жалем і зітхнула. Господи, чи є ще хтось на світі, крім алкоголіків, імпотентів, наркоманів і убивць-гвалтівників? Чи це тільки їй на очі потрапляють такі, щоб викликати жалість або ж страх?

Мікроавтобусів на зупинці вистачає, але їй треба 26-ий, який курсує до Мулина. Саме там Сеня працює лікарем швидкої допомоги. Що таке Мулин — місто чи село — важко сказати. Коли запитуєш місцевих, відповідають: районний центр — і дивуються, мовляв, хіба не зрозуміло?

Заскочила в маршрутку, переповнену вщерть. Коли бус рушив, відчула, що незручно стоїть на чиємусь масивному черевіку.

— Перепрошую, — вибачилась, ледве зісунувши свій делікатний ботик на підлогу.

— Дивитись треба! — грубо прогукнявило широкоплече в куртці, хоч досі мовчало.

Жінка чи чоловік? Зрештою, вибачилась. І на тому... Забути всілякі неприємності. Хтось гахнув важким поліетиленовим пакетом по голові.

— Зараз виходите?

— Ні.

— Чого тоді тут стовбичите? Пройдіть. Люди, дайте місце!

Сеня спробувала просунутись далі по салону.

— Ну, куди пхаєшся? Не бачиш — дитина!

Так, ще хвилин двадцять. Тільки б витримати — не зіпсувати настрою.

На «швидкій» уже порядкував Ліхтенець.

— Ти коли змінив нічних?

— Півгодини тому. Чого така задихана?

— Від щастя. Ні, щоб зачекати — поїхала переповненим бусом. А тут тобі й клоуни, й артисти, силовики, ваговики, фокусники, словом, сам розумієш. Що там у журналі?

— Нічого особливого. Двох відправили в терапію з отруєнням. Каву будеш?

— Я ж іще не маю спраги... до кави.

— Ну і відповіді в тебе!

— Які?

— Багатозначні.

— Умгу, — зашпилила шапочку й присіла до стола, — багатозначні і з трьома крапками.

Тут, на роботі, звична обстановка, можна трохи оговтатись. Сеня подумала, що їй варто було б сказати колегам більше про зміни в своєму житті, щоби потім не робили великих очей. Але як повести розмову, щоб інформацію скоротити до мінімуму і не спровокувати зайвих допитувань? В двері зазирнула санітарка Кліма Йосипівна.

— Тут мити? — спитала в підлоги.

— Давайте, свіжіше буде, — Ліхтенець аж долоні потер. — Будемо, як білі люди.

— А ви і так білі. Що вам бракує? — невдоволено протягнула Кліма, докірливо глянувши на Сеню: чисто ж, чого дурно до роботи нукати, було пані лікарці скоріше вихопитись із рішенням.

Сеня й справді шкодувала стару санітарку: її роботи — отого шування-прибирання — потребували не за графіком, а хіба з необхідності. Старожили «швидкої» пам'ятали ще молоду Кліму. За той час вона пройшла свої університети. «Бездипломна колега», — жартували лікарі, коли Кліма допомагала поратися біля хворих. Виконуючи чорнову роботу, вона між іншим давала цінні практичні поради, і завжди доречно. Була спостережлива і маломовна, на пусті балачки не витрачалася, ніколи не пліткувала і не судила когось. Тільки дивним чином все ж залишалася простакуватою в манерах, тому ніхто з нею особливо не церемонився. «Кліма та й Кліма». Але як не було кому скинути весь тягар доленосних перипетій, йшли на розраду до своєї санітарочки. Кліма ховала весь негатив моменту десь в широких формах свого тіла, а сповіднику однією якоюсь рятівною реплікою повертала душевний спокій, не витрачаючись при цьому на зайві емоції, всякі там охи-ахи, показушні схлипування чи вигуки — «жах!», «хіба це можливо?».

Сеня те знала. Якби її воля, вона б взагалі зробила Кліму штатним співробітником швидкої допомоги із рятування душ. Це ж Йосипівна підказала їй вихід, коли абсурдність стосунків із Франеком доводила її до божевілля. «Є церковний суд на те. Шлюб укладають, щоб дітей мати». Арсенія вперше довідалася про існування такої інституції, як і про мету шлюбу. Коли стояла під мереживною короною в церкві, зовсім не думала, що «шлюб для того, щоб дітей мати». Тоді це навіть обурило б.

Тоді, але не тепер...

Кліма, поставивши швабру у решітку на возику, мовила тільки до Сені:

— Воно і справді свіжіше.

Усміхнулися обидві. На сьогодні сповідей не треба. Оговтатися б від пережитого, поки збагнеш, що ще може впасти на тебе.

Вранці дощ забрав у Сені надію помилуватися золотим листопадом; снуючи коридором думок, заглянути у квартирки спогадів, щоб визріло

якесь мудре рішення. Нічого. Можна поблукати і поміж дощ. Це теж думкам сприяє.

У широких дверях її парасолька чомусь не могла розминутися зі зустрічною парасолькою. Відвідувачка, що безуспішно намагалася згорнути своє небо, дивилася не на парасольку, а просто Сені в обличчя. Ось нашпилила її очі на свій єхидно-гострий погляд і зупинила.

«Свекруха!» — упізнала Сеня ту, яку б воліла не зустрічати ніколи, тим більше зараз.

— Гратулюю! Пані професорова їхала стільки світу? — мовила насмішкувато.

— Арсенцю, до чого тут твої кпини? Могла б поважніше привітатися.

— Ви до мене? — не полишала іронічного тону Сеня. — Чи... до мене?

— І до тебе, і до тебе, — в тон їй відказала стара. — Дай мені щось сердечне, маю розмову.

— Там уже... — хотіла сказати «заступила інша бригада», але, склавши так і не розгорнуту до кінця парасольку, взяла Нізю під руку. — Ходімо.

Посадила її на кушетку як справді хвору і налаштувалася терпляче витримати усі жалюгідні спроби нещасної матері подати бажане за дійсне.

— Сеничку, — скривилася стара, — може б, ти вернулася? — І тут же сполохано затріпала руками, перехопивши погляд. — Ні-ні-ні! Не треба офіційно, а так, просто, щоб не бути саменькій.

«Знову ті «еньки» — добренький, смачненький, тихенький», — подумала Сеня і, не стримуючи роздратування, запитала:

— А в якій ролі? Служниці? Опікунки? Поштурхувача? В якій?

— Друга, друга, дитинко моя! Розсуди: ти ж залишилася сама, мама померла, у брата своя родина, а ти... На друге заміжжя в такому віці не дуже надійся: скільки освічених, мудрих, краси-и-ивеньких дівчат самотиною ходять.

— Ну то хай! Хай ще когось ошчасливить. Чого мене вселились?

— Та ж він тебе любить!

— Досить! Прощу вас — припиніть мордувати мою душу!

— Я ж про душеньку твою і дбаю, — аж засичала свекруха, — щоб вона в пеклі десь там не шкварилася.

— Але ж навіть церковний суд визнав наш шлюб недійсним!

— То теж люди, то не Господь Бог.

Сеня затисла голову руками і заніміла. Дощ холодними списками кресав по вікнах. Ні вигнати, ні покинути.... Свекруха знову заговорила лагідно.

— Сеничку, ну, подумай, дитинко, хіба то погано: жити в теплі, серед родини? Наготуєш кілька салатчиків, борщику, канапочок. Сядеш — поговорите.

— Так, я те вже знаю. А потім будете вмовляти, щоб я погріла, і потерла, і оживила те, що ожити не мо-о-оже!

Сеня відчула, що близька до істерики, і затиснула скроні. Стара теж втрачала терпець.

— А що ти собі думала? До всього праці докласти треба. Це винагороджується. То ж не останнє діло — професоровою невісткою бути. За честь би мала! А ти вередуєш. На що сподіваєшся? Кому ти тепер потрібна!

— Собі! Собі! — Сеня не стримала гніву, але, щоб не наговорити нових кривд старій жінці, схопилася і вибігла без парасолі в осінню негоду.

За хвилину, роззирнувшись у дверях, ступила під дощ і поважна пані, завбачливо накрившись своїм картатим болоньєвим небом.

Сені не хотілося виходити з маршрутки. Промоклий одяг парував. А вийде — холод схопить до голизи: стільки незатишку, безпорадності. І від думок — теж.

Біля дверей її квартири уже чатував ранковий сусід. Ні, вона зовсім не має сил на формальну ввічливість — швидше б переодягнутися, бо вже й зубами цокотить від холоду.

— Дозвольте, — Сеня брязнула ключами, демонструючи намір увійти до помешкання. — Чи я помилилася дверима?

Чоловік трохи відступив убік і простягнув гроші:

— Ви змогли. Чому ходите без парасолі?

— Що це?

— Я вранці позичав.

— Так скоро віддаєте?

Він, сумно обсервуючи її, багатозначно мовив:

— Ви змогли, пані. Я розумію. Але не треба... Не треба... — Подивився в очі. — Завтра буде сонце. Бережіть себе. — І зник в отворі дверей.

Сеня аж тепер зауважила, що вони не були зачинені. Значить, вийшов на хвилину. Дивак. Але була мов заворожена від його звичних, та насправді якихось загадкових слів — «завтра буде сонце».

Причинила двері, й ... зупинилася ніби чекала, що її має хтось зустріти. Піднесла до очей затиснуту жменю і поволі розтулила її. На долоні лежало п'ять гривень. Сеня тут же вибігла з квартири й подалася до суміжних дверей. Вагалася, зробила крок назад, але, глянувши на купюру, сердито й рішуче натисла кнопку дзвінка.

Він виглянув миттєво, ніби чатував біля дверей, в очах — ніякого подиву.

— Мене звати Сергієм.

Сені перехотілося бути ввічливою.

— Я не питаю, як вас на ім'я. Знайомитися не маю наміру. Ось, — подала папірець, — ваші п'ять гривень. Я не маю здачі, а потім можу забути. Краще ви пошукайте без здачі або... або взагалі не треба, тільки дайте спокій.

Весь цей час нетривалого сумбурного діалогу він стояв перед нею з незворушним спокоєм. Коли Сеня продемонструвала свою імпульсивність найвищою нотою, чоловік, промовисто знизавши плечима, повернув до помешкання.

— Що це означає? — розгублено, готова по-справжньому скипіти, запитала Сеня, тримаючи 5 гривень, як квиток, у руці: відійшов контролер — вистави не буде?

— Я повернув ранішній борг. Ви стільки позичили.

«Що це зі мною?» — думала Сеня, ховаючи збентеження за дверима власної квартири. Найменше їй хотілося опинитися у ролі забудькуватої дивачки. Як ідеш межі люди, мусить бути уніформа, зрозуміла всім. Будь-які відхилення хвилюють людське море. Он який резонанс у громади викликало її розлучення! Пішов поголос по всьому мікрорайону. А як дійде і сюди? Доточать, кому що вигідно. Чи й потішатимуться з її забудькуватості. То які ж гроші позичала? Сівши

просто на підлозі, Сеня стала пригадувати. Так. Іду я до ліфта. (Не йду, а мчу ракетою). Раптом відчиняються двері сусіднього помешкання і виходить... Хто виходить? Ну, цей дивак у спортивному з лампасами (дурнувата пристрасть наших чоловіків до лампасів). Так... Скільки мала в кулаці? Та ж 2 гривні! На маршрутку приготувала дрібніші, всунула в кишеню, щоб у тисняві не розщипати сумочки. Точно! В руці було тільки 2 гривні! Як тепер вчинити?

Скинула мокрий одяг абияк, загорнулася у простирadlo і лягла під ковдру. Туман втоми огорнув дрімотою. Не хотіла думати, розкладати на полиці, порпатися в пережитому. Передсон заколисує. Раптом на кухні щось гримнуло. Хай собі, головне — не звертати уваги і спати, спати, спати в теплі.

Ось уже ціла канонада — це роздратована пані Нізя не мисє — ні! — торохкотить горою посуду в умивальнику.

Йй, професорші, не до лиця збиватись на сварку, але ж якось треба провчити невістку.

— Лишіть, — кричить Сеня, — я потім перемію увесь посуд!

На порозі — Франек.

— Арсенцю, я тобі, звичайно, дякую за обід, але ти трохи невдало зготувала салатик. До того гарніру він не підходить, інгредієнти не ті. Візьми у татка «Дієтичне харчування», будеш знати, що то є сумісні і несумісні продукти. Наука, розумієш?

На кухні тиша. Мама прислухаються? Чого вони хочуть? Чо-о-о-ого?! Сеня кричить несамовито: о-о-о! Франек здіймає руки, ні — це крила кажана з людськими гачкуватими пальцями, круглить очі і здійсмається у повітря. Кажан? — А-а-а!

Сеня схоплюється і летить до дверей, по тілу збігають струмочки поту. Кухня порожня — видно з передпокою. Але що це? У вухах дзвенить? Ні ж бо! Справді дзвонять.

— Хто там?

— З вами все гаразд?

Сеня наважується і відкриває двері. Сусід, тривожно оглядаючи її, питає ще раз:

— З вами нічого не сталося?

Сеня змучено опускає голову.

— Не знаю.

Вони стоять так ще з хвилину.

— Я можу вам чимось допомогти?

— Не знаю... Подивіться, чи там хтось є.

Сергій заходить у коридор. Сеня слідом. Оглянути всі закутки майже безмеблевої квартири — досить і п'яти хвилин.

— Ви так кричали, — обережно мовив Сергій, коли закінчили обхід, — я подумав: щось негаразд і подзвонив. Пробачте, зовсім не хотів вас турбувати.

Сеня приходила до тьми повільно. Очі кажана ще тримали її у полоні крижаного страху. Але голос живої людини поруч відганяв той жах. Невже за коротку хвилю дрімоти могло таке привидітися? Жінка глянула довкола і раптом збагнула: вона стоїть голісінька, тільки прикрита простирадлом, як плащем. Острівками полотна прилипло до пітного тіла, Сеня дрібно затремтіла — відчула холод. Сергій усе зрозумів.

— Я відвернуся, а ви вдягніться. Або піду чай приготую. Ви не хвилюйтеся: приготую і піду, справді.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ